

אָמְרוּ, בְּזִמְנָא שְׁאַתָּה מְכַתֵּת רַגְלֶיךָ מִמְּדִינָה לְמְדִינָה,
תְּזַכֶּה לְרֵאוֹת פְּנֵי שְׂכִינָה [רמח] ועוד ביארו חז"ל שכאשר אתה מכתת
רגליך ממקום למקום אז תזכה לראות פני שכינה.

עוד מספר פירושים לבלולה בשמן כתית

וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כֶּתִית, דָּא הוּא דְּמִקְיִים פֶּת בַּמֶּלֶח
תַּאכְל, (יחזקאל ד') וּמִים בְּמִשׁוּרָה תִּשְׁתֶּה ועוד פירוש

שמש"כ 'בלולה בשמן כתית' פירושו שזה נאמר על מי שמקיים את מה שאמרו חז"ל [רמט]

אור הרשב"י

מעושר", אבל כדי להגיע לכך צריך את
ההתחלה של "כל המקיים את התורה מעוני".
אלא שכל אחד חושב לעצמו שכבר הגיע
הזמן ל"סופו לקיימה מעושר", אבל בורא
עולם חושב אחרת, שעדיין לא הגיע, לכן
צריך פשוט מאוד להתעלם מ"סופו לקיימה
מעושר" ולהסית דעת מזה, ואז כשיחליטו
משמים שהגיע הזמן אז הוא יבוא בבחינת
"ויריצוהו מן הבור".

[רמח] כדאיתא בבבא בתרא דף ח' עמוד א'
והם תכו לרגלך – תני רב יוסף: אלו תלמידי
חכמים, שמכתתים רגליהם מעיר לעיר
וממדינה למדינה ללמוד תורה.

[רמט] כדאיתא במשנה מסכת אבות פרק ו'
משנה ד' כך היא דרכה של תורה פת במלח
תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן
וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל ואם אתה

לקנות שולחן וכסאות בשביל החדר שלי?
הכל היה עוני וחוסר כל, אבל ברוך ה' מי
זוכר את הדברים האלה, שכחנו מה היה.
מעולם לא הייתי לובש חליפה, ליום שבת
היה קונה לי מר אבי מ'אלטא זאכען' שהיו
מוכרים בגדים ישנים, איזה בגד משומש
שלבשו אותו אולי עשרים אנשים, אבל מזה
למדנו תורה "נוצר תאנה יאכל פריה" (משלי
כו, יח) כל המקיים את התורה מעוני סופו
לקיימה מעושר כך הבטיחו רבותינו ע"כ.
ממעשה זה רואים עד כמה זוכה האדם אשר
עומד בנסיונות הפרנסה הפוקדים אותו יום
יום.

כדיי לזכות להיות גדול בישראל, חייב האדם
להקריב מעצמו, ורק אחרי שהקב"ה רואה
שהאדם מצידו עשה את מה שיכול, אז
משפיע עליו את ברכתו והיא ש"סופו לקיימה

הלימוד היומי

לע"נ נחמיה בן עזרא ז"ל ולע"נ עזרא בן מזל ז"ל

פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה. וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נג) וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵנוּ מִדְּכָא מַעֲוֹנֵינוּ וְעוֹד פִּירוּשׁ שִׁמְשׁ"כ 'בלולה בשמן כתית' פירושו שזהו מש"כ 'והוא מחלל

מפשענו מדכא מעונתינו', דהיינו שהמשיח יהיה כתות ומדוכא בייסורים מחמת פשענו.

וְעוֹד בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית, דָּא צְדִיק חַי עַלְמִין וְעוֹד פִּירוּשׁ

שִׁמְשׁ"כ 'בלולה בשמן כתית' פירושו שהוא היסוד הנקרא צדיק חי העולמים, דְּנִגְיֵד

טָפִין קְדִישִׁין, דְּאִינוּן פִּירוּרִין בְּזִיתִים, מְמוּחָא עֲלָאָה כִּי

הנה זה היסוד הוא ממשיך את הטיפות הקדושות שהם פירורי הספירות העליונות הנקראות

זיתים, מזה המוח העליון דחכמה למלכות, דְּאִינוּן חָד עֶשְׂרוֹן לָקָבֵל י'.

וְשְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים, י' י'. וְשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנִים לְפָר, י' י' וזה

השפע הנשפע מהחכמה הוא נחלק לשלוש בחינות חב"ד וכנגד כך יש שלושה שיעורים

במנחות, כי הנה שיעור עישרון אחד הוא כנגד טיפה אחת שהיא סוד אות י' וכנגד שיעור

אור הרשב"י

שאריות הפת שנותרו בבית והיו קשות כאבן, ועימם באנו לבית הכנסת ללמוד

בשקידה לאור הנרות. בשעת חצות לערך

כשנר התמיד שדלק בבית הכנסת כבה, אני

והחכם עובדיה היינו נוטלים את הפת היבשה

שעימנו ומקנחים בה את לחלוחית שמן הזית

שנותרה בכוס נר התמיד לרכך מעט את

הלחם, וכך היינו אוכלים, והיינו מברכים

ברכת המזון מדרבנן, יען כי לא היה בלחם

שיעור שביעה ומיד היינו שבים ללימודנו

בשקידה (רבינו אור לציון ח"א עמ' 93).

עושה כן אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא.

ובענין זה סיפר הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל

ראש ישיבת פורת יוסף. אני והחכם עובדיה

היינו בבחרותינו לומדים בחברותא יחד,

בארוחת בוקר היינו אוכלים פרוסת לחם

אחת וקציצת פלאפל ביתית אחת, הלחם

היה יבש מפני שאימותינו היו בעוני רב, והיו

קונות את הלחם של אתמול בחצי מחיר,

ומזה כל בני הבית היו מסתפקים, ואנו היינו

מגיעים לעת ערב מהישיבה, נוטלים את

הלימוד היום

לע"נ נחמיה בן עזרא ז"ל ולע"נ עזרא בן מזל ז"ל

שני עשרונים הוא סוד שתי טיפות שהם סוד שתי אותיות י' י', וכנגד שיעור שלושה עשרונים הוא סוד שלושה טיפות שהם בסוד שלוש אותיות י' י' י' (רמ"ק). **וַאֲיִנוֹן עֶשְׂרוֹן לִכְבֹּשׁ, וּב' עֶשְׂרוֹנִים לְאֵיל, וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנִים לְפָר** ואלו השלושה טיפות הוא כנגד ג' מיני שיעורים של עשרון לכבש, וב' עשרונים לאיל, ושלושה עשרונים לפר.

הסוד של הכתר העליון הרוכב על החכמה והבינה

וְרָזָא דְּמֶלֶךְ אָמְרוּ בְּתַעֲנִיּוֹת, אֵין טִפָּה יוֹרֶדֶת מִלְּמַעְלָה, שְׂאִין עוֹלִין בְּנִגְדָּה טִפִּיִּים [רנ] וסוד ג'

הטיפות האלו הוא הסוד שאמרו במסכת תענית שאין טיפה יורדת מלמעלה שאין עולים כנגד טיפיים [רנא], דהיינו שאין יורד טיפת המ"ד דכתר אלא עד שיעלו אליו בתחילה החו"ב בסוד מ"ן. **וַאֲיִנוֹן בְּרָזָא דָּא** * והם בסוד דיוקן הסגולתא * **וְרָמִיזוּ דִּילְהוֹן לְקַבֵּל תְּלַת מוֹחִין. חָד מִחַ הַזְּכָרוֹן. תְּנִינָא מִחַ הַמַּחְשְׁבָה. תְּלִיתָא מִחַ הַדְּמִיוֹן** והרמז שלהם הוא כנגד ג' המוחין של הכח"ב, כי הנה מוח אחד של הזכרון הוא בסוד החכמה, ומוח השני של המחשבה הוא בסוד הכתר ומוח השלישי של הדמיון הוא בסוד הבינה. **הַדְּמִיוֹן וְהַזְּכָרוֹן**

אור הרשב"י

[רנ] כתב הרמ"ק שמכאן עד מש"כ ודא כתר עליון על חכמה ובינה הוא הגהה מבחוץ ואף על פי כן הוא מפרש אותו. [רנא] כדאיתא בתענית דף כה עמוד ב' תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: אין לך טפה מלמעלה, שאין תהום יוצא לקראתו שלשה טפחים. – והא תניא טפחיים! – לא קשיא: כאן – בעבודה, כאן – בשאינה עבודה. וכן איתא בבראשית רבה פרשה יג סימן יג אר"ש בן אלעזר אין לך טפה יורד מלמעלה,

הלימוד היומי

לע"נ נחמיה בן עזרא ז"ל ולע"נ עזרא בן מזל ז"ל

סִלְקִין מִן לֶבָא, הַמַּחֲשֶׁבֶת נִחְתָּא עַל לֶבָא [רנב] וּמִקְבְּלִין
לָהּ עַל־יְהוּ כְּמִלְכָּא וְהִנֵּה מוֹחַ הַדְמִיּוֹן וְהַזְכָּרוֹן שֶׁל הַחוּ"ב הֵם עוֹלִים מֵהֶלֶב,

דְּהֵיִינוּ שֶׁהַחֲכָמָה כָּלֹלָה בְּבִינָה שְׁבֻלָּב, וְזֶה מוֹחַ הַמַּחֲשָׁבָה דְּכַתָּר יוֹרֵד עֲלֵיהֶם בְּהִיּוֹתָם בְּלֹב
וְשֵׁם הוּא מִשְׁפִּיעַ לָהֶם, וְאִזְ הַחוּ"ב מִקְבָּלִים עֲלֵיהֶם אֶת הַכַּתָּר לַמֶּלֶךְ מֵאַחֵר שֶׁהוּא מִשְׁפִּיעַ

בְּהֵם (רמ"ק), בְּגִין דְּהָאִי אָדָם, דְּאִיהוּ מַחֲשָׁבָה, דְּרָכִיב
וְשָׁלִיט עַל חֵינְא תְּלִיתָא, וְנִחִית עָלָה לְגַבִּי תִּירִין חֵינְוֹן

וְהִטְעַם שֶׁג' הַמוֹחִין עוֹמְדִים כְּצוֹרֶת סְגוּלָּתָא, הוּא מִפְּנֵי שֶׁזֶה הַמוֹחַ הַמַּחֲשָׁבָה דְּכַתָּר הוּא בְּסוּד
פְּנֵי אָדָם הָרוֹכֵב עַל הַחִיָּה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁהוּא פְּנֵי נֶשֶׁר שֶׁבְּמִרְכָּבָה שֶׁבְּסוּד הַדַּעַת, וְכֵּן יוֹרֵד פְּנֵי

אָדָם עַל הַנֶּשֶׁר בְּכַדִּי לְהַשְׁפִּיעַ בְּפְנֵי אַרְיָה וּבְפְנֵי שׁוֹר שֶׁמִּצַּד הַחוּ"ב. וּפְתִּיחִין

גְּדִפְיָהּ לְקַבְּלָא לָהּ, בְּגוֹן חוּלָם עַל צִירֵי אֶתְעָבִיד
סְגוּלָּתָא, וְדָא כְּתָר עֲלִיוֹן עַל חֲכָמָה וּבִינָה וְאִזְ פְּנֵי אַרְיָה וּפְנֵי

הַשׁוֹר פּוֹתַחוֹת אֶת כִּנְפֵיהֶם בְּכַדִּי לְקַבֵּל אֶת הַכַּתָּר עֲלֵיהֶם, וְהוּא כְּדוּגְמַת נִיקּוּד חוּלָם הַנִּמְצָא
עַל נִיקּוּד צִיר"י שֶׁהוּא נַעֲשֶׂה לְצוֹרֶת סְגוּלָּתָא כֹּזֶה: , וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל הַכַּתָּר הָעֲלִיוֹן הָרוֹכֵב עַל

הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה (רמ"ק). ♦

ביאור אחר לשיעור עשרון ושני עשרונים

עֶשְׂרוֹן וּשְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים, רְמִיזוֹן לְתֵּלֶת חֵינְוֹן דְּמִרְכָּבָתָא

אור הרשב"י

שֶׁאִין הָאָרֶץ עוֹלָה כְּנִגְדּוֹ טַפְחִיִּים, מָה טַעַם [רנב] הַרמ"ק גּוֹרֵם הַמַּחֲשָׁבָה נִחִית עַל־יְהוּ
(תְּהִלִּים מֵב) תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל לְלֵבָא.
צְנוּרִיךְ וְגו'.

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

לַע"נ נַחֲמִיָּה בֶן עֲזַרְיָה ז"ל וְלַע"נ עֲזַרְיָה בֶן מִזֵּל ז"ל